

Jeg mener, at det er uheldigt, at tage Folk udefra. Der er noget i Ordet om at gaa med Marskalstaven i sit Tornyster; mange unge Mennesker gaa med den, men naar de have en sikker Overbevisning om, at de aldrig ville komme til at bruge den, selv om de have de fornødne Kvalifikationer, vil samme Stav være af meget ringe Interesse for disse Mennesker, som Spore til deres Arbejde i Etaten. Jeg gaar dernæst over til Motiverne, hvor der paa Side 8 Sp. 2 tales om, hvor fortrinligt det er med disse Alderstillæg og Lønningklasser. Det hedder endvidere der: „Der bør som en Følge heraf gennem Alderstillæg sikres de paa-gældende en passende Slutningsløn, der efter Forslaget vil opnaas efter 16 Aars Tjeneste.“ Ja, hvis det var Tilfældet, skulde jeg ikke indvende noget derimod, men jeg har ikke kunnet regne ud, at man har nogen som helst Sikkerhed for, at denne Gage opnaas efter 16 Aars Tjeneste med Bibeholdelse af Tjenesteklasserne inden for vedkommende Lønningsklasse. Idealet skulde jo være, at den Mand eller Kvinde, der traadte ind i Etaten, skulde, naar de havde udført deres Tjeneste tilfredsstillende, med Sikkerhed kunne regne paa saa og saa mange hundrede Kroners Gage efter saa og saa mange Aar. Men denne Bemærkning i Motiverne synes mig ikke vejledende, snarere vildledende. Jeg vil derfor henstille, at man maa have sin Opmærksomhed henvendt herpaa ved Behandlingen af §§ 2 og 3. Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at henstille, at denne Lov, ligesom Loven om Postvæsenet, nyder en hurtig og grundig, men i Særdeleshed velvillig Behandling i Udvalget og bagefter her i Tinget, og at den maa faa en god, venlig og hurtig Skæbne til Hjælp for alle de Mennesker, der nu gaa og vente paa en Forbedring i deres daarlige økonomiske Kaar.

Svend Høgsbro: Det er ligeledes Kvindernes Stilling i Telegrafvæsenet, der har kaldt mig frem, men da de to ærede foregaaende Talere allerede have udtalt sig om dette Spørgsmaal og det paa en saadan Maade, at jeg fuldt ud kan slutte mig dertil — paa de Punkter, hvor der var Forskel, er det den sidste ærede Taler, jeg er enig med — saa kan jeg fatte mig meget kort. Der er dog et Par Bemærkninger, som jeg kunde ønske at tilføje. Den ærede foregaaende Taler har allerede omtalt de Grunde, der i Motiverne gives for, at opretholde Forskellen paa den Løn,

der gives Kvinder og Mænd. Det siges nemlig der: „Der bør dog som hidtil være en Forskel i Lønningsvilkaarene for mandlige og kvindelige Funktionærer, thi til disse stilles langt færre Fordringer i Henseende til tekniske Kundskaber og Arbejdsevne, ligesom ogsaa den Omstændighed, at de mandlige Telegrafister som Regel ere Familieforsørgere, bør tages i Betragtning“. Det er de to eneste Grunde, der angives, for at gøre den Forskel, som man siger, at der „bør gøres“. Jeg er ganske enig med den sidste ærede Taler i, at denne Forskel bør *ikke* gøres; samme Arbejde har Krav paa samme Løn, det er det eneste Retfærdighedsprincip, man bør holde sig for Øje ved denne Lønningslov som ved andre. Med Hensyn til de to Grunde, der anføres derfor, har den sidste ærede Taler allerede sagt, hvad der efter min Mening bør siges om den ene af Grundene, nemlig den, at de mandlige Telegrafister som Regel ere Familieforsørgere. Ja, mange ere det, men mange andre ere det ikke, og paa den anden Side ere mange Kvinder det. Det er imidlertid særlig den første Grund, jeg vil sige et Par Ord om, nemlig den, at der stilles langt færre Fordringer i Henseende til teknisk Kundskab og Arbejdsevne til Kvinderne end til Mændene. Lad nu være, at det er rigtigt, saa tager det sig jo meget smukt ud, at man saaledes vil skaane Kvinderne, men der kan ogsaa skjule sig noget andet derunder. Jeg er bange for, at naar man ikke stiller større Fordringer til Kvinderne, betyder det i mange Tilfælde det samme som, at selv om de vare i Stand til at opfylde disse større Fordringer, bryder man sig slet ikke om at faa dem til det, og afskærer dem derved fra at faa den Udvikling af deres Kræfter og deres Dygtighed den Løn for Arbejdet, som man yder den, til hvem man stiller de større Fordringer. Det er altsaa ikke nogen Gunst for Kvinderne, at man ikke stiller Fordringer. Man bør tværtimod stille samme Fordringer til Mænd og Kvinder, og naar de opfyldes, give samme Løn og samme Adgang til Forfremmelse. — Men jeg er desuden noget i Tvivl om, hvorvidt det ogsaa fuldstændig holder Stik, at der ikke stilles samme Fordringer til Mænd og Kvinder, navnlig med Hensyn til Arbejdsevnen. Med Hensyn til de tekniske Kundskaber, skal jeg paa ny understrege, hvad den sidste ærede Taler oplyste, at der nægtes dem Adgang til gennem de Skoler, som Telegrafvæsenet har i København og Fredericia, at tilegne sig en Del i alt Fald